

Påskresorna, del 1: Äventyret med mobiltelefonen

Situationen var ganska krisartad. Det var värre än den vanliga dubbelbokningen, som man jämt råkar ut för, när flera evenemang kräver ens närvaro samtidigt, så att man i rättvisans namn måste avstå från alla eller i bästa fall offra ett för två. Här gällde det påskan och ett bröllop i helt olika delar av Europa.

Redan i februari fick jag inbjudan till mitt nästygsta kusinbarns bröllop i Italien, som skulle äga rum lördag efter påsk. Samtidigt hoppades han jag skulle kunna fira påsk med dem. Samtidigt hade jag en inbjudan till påskan i Danmark hos min mor och min brors familj.

Det blev till att laborera med alla tänkbara olika möjligheter, för att vara så många till lags som möjligt. Jag tackade i princip ja till bröllopet, ett ja som jag inte kunde gå tillbaka på, medan jag lämnade påskfrågan öppen.

Den svåra frågan var om jag skulle kombinera dem i min vårresa. Diana hoppades jag skulle komma till Bulgarien, men hon skulle själv fara till sin dotter i Spanien den 20 mars och komma tillbaka först i påskveckan.

Vad ingen hade kunnat ana var att jag i mars skulle bli mera upptagen än någonsin med ett nytt musikprojekt. All min musik skulle produceras på nytt i bättre tappning än någonsin, detta projekt skulle ha varit färdigt i februari men försenades hela tiden, och först i april kom vi i gång. Där föll Bulgarien.

Dessutom lärde jag mig ett nytt hantverk: äntligen lyckades jag göra videor till musik, och de första blev klara till påsksöndagen. Från detta projekt, som krävde mycket tidsödande precisionsarbete dag och natt med hundra procentig koncentration och intensitet blev det svårare än någonsin att göra avbrott för påsk- och bröllopsfirande.

För att minsta möjliga skada skulle vållas beslöt jag mig för att genomföra två olika resor, en till påskan i Danmark och en till bröllopet i Verona. Mina släktingar blev besvikna när jag måste backa ut från deras påsk och såg chanserna att jag skulle kunna komma till bröllopet som små, men det löftet höll jag fast vid.

Det blev till att ta bussen ner till Helsingborg under långfredagen i vidrigt vinterväder med snöblandat regn och blåst. Jag hade ombetts ta min nya mobiltelefon med mig, som jag aldrig prövat och inte lärt mig ännu, för att ringa när jag satt på lokaltåget i Danmark. Jag hade hoppats kunna gå från Hornbaek till Enggården om vädret tillät, vilket det tycktes göra i Helsingör, varför jag inte ringde, men när jag kom fram till Hornbaek satte regnet och blåsten i gång. Alltså tillgrip jag telefonen för att försöka åstadkomma erforderliga nödsignaler.

Emellertid är dessa mobiltelefoner så avancerade att det är omöjligt för en novis att hitta rätt i dem. Man måste gå på kurs för att lära sig dem. Där finns kamera, radio, internet, film och alla möjliga och omöjliga extra funktioner som inte direkt behövs, men det var omöjligt i denna automatdjungel att hitta telefonen. Jag försökte då med SMS men det kom bara alla möjliga bilder med fyrverkerier och snurrande spiraler som man blev yr av, och i det iskalla vädret lydte inte fingrarna. Så jag gav upp och började gå med paraply. Det gick det också.

Precis halvvägs i regnstormen stannade en bil. Den var full av barn. Det visade sig vara Susanne och Michelle som varit på bio med fyra barn i Helsingör och nu var på väg hem.

Egentligen fick jag inte plats, och det var mot lagen, men vi möblerade om bland barnen, och jag lyckades bli inklämd bland dem. Därmed var allt frid och fröjd. Det värsta av påsken var över.

Både lördagen och söndagen bjöd sedan på idealiskt väder, och på påskdagen var vi 16 vid bordet i fyra generationer av vilka fyra var småbarn. Det kunde inte bli bättre.

På måndagen när det gällde att resa hem igen och tillfälligt återgå till arbetet och alla projekten för tre dagar var det regn och blåst igen, men man kom hem och kunde omedelbart sätta i gång.

del 2: *Kafkatåget.*

Så kom nästa bekymmer med bröllopsresan till Italien. Den var ofrånkomlig. När jag bokade biljetterna på torsdagen visade det sig, att det inte längre fanns något direkttåg mellan Köpenhamn och München, som det alltid funnits hittills. I stället måste man byta i Fulda mitt i Tyskland mitt i natten och där vänta i en och en halv timme på anslutningen. Mera avskräckande kunde det inte bli.

Jag undersökte Ryan Air-alternativet. Det var bättre. Det kostade lika mycket som platsbiljetterna på tåget ner till Verona, men det gick till Bergamo och bara på torsdag. Från Bergamo måste man ta sig ner till Milano och sedan vidare med tåg till Verona. Och jag var för sent ute: Ryan Air bör bokas så tidigt som möjligt och minst tre veckor i förväg.

Det var bara att bita i det sura äpplet och köpa Inter Rail för 22 dagar, av vilka jag bara skulle utnyttja fem. Det blev en dyr bröllopsresa om fem dagar av vilka två nätter måste sittas på tåg med byte mitt i natten i Fulda. Kunde det bli värre? Det återstod att se. Man fick tills vidare nöja sig med lärdomen till nästa gång.

På tåget ner genom Sverige hade jag resällskap med en gammal kollega Jens, som bekräftade, att de europeiska järnvägssystemen fungerade sämre och sämre. Nyligen hade ju SJ lagt ner Väst kustbanan. I stället fick man trängas i Öresundståg under färre avgångar.

Det blev värre i Tyskland än vad jag kunnat vänta mig. Min sittplatsbiljett ner till Fulda gällde en plats nr 12, som inte fanns i vagnen. Dess platser började med nr 20. Flera flickor i vagnen hade råkat ut för samma sak. De hade sittplatsbiljetter, men vagnen hade bara couchetter, och det var rätt vagn. Ingenting stämde.

Till slut hade jag turen att möta en vänlig konduktör. Han förstod problemet och sade: "Du kan ta plats 110" i en kupé intill konduktörskupén. Denna kupé uppvisade platserna 107, 109, 111 och så vidare men ingen 110. För säkerhets skull stannade jag i kupén.

När konduktören kom tillbaka sade han, att det skulle komma annat folk i kupén senare, men han skulle kolla läget. När han kom tillbaka en tredje gång sade han att läget var lugnt: jag kunde stanna kvar. Det skulle bara komma på två personer till i Hamburg.

Likväl fick jag flera påhälsningar på vägen ner till Hamburg. En kom ombord utan biljett och hoppades kunna skaffa en efter Hamburg. Jag hänvisade honom till den snälla konduktören, och han försvann.

En annan ung man hade sittplatsbiljett till denna vagn som bara var för couchetter. Han var i samma belägenhet som flickorna och jag. Även han försvann så småningom på okända öden efter att ha tagits om hand av konduktören.

Tåget stannade upp till en halv timme vid varje station, men vid Fulda, där många skulle stiga av och byta, fick det plötsligt bråttom. Klockan var 5 på morgonen, och det var minst tjugo människor som trängdes vid utgångarna, och en annan konduktör visslade i ett som för att köra i gång tåget. Det var hårt klockan fem på morgonen, och det var knappt vi gavs tillfälle och tid att stiga av utom i fullkomlig oordning.

Men Fulda hade åtminstone en öppen servering, där man kunde ta igen sig med en kopp kaffe. Alla samlades där. Det var bättre än att sitta i ett väntrum och frysa.

Münchentåget kom i tid, och även i München fick man vänta i en och en halv timme på nästa tåg. Jag försökte sätta i gång min nya handdator, men det gavs ingen uppkoppling. När jag skulle stänga av den hade den hängt sig. "Windows avslutas" sade den, men det avslutades aldrig, fastän jag drog ut kontakten. På Veronataget fick jag sedan dra ut batterierna för att få den att koppla av. Då slocknade den äntligen, och sedan fungerade den normalt.

I Verona regnade det. På vägen hem passerade jag Albertos optiska affär. Han var där. Han arbetar ännu vid 69 och blev glad att se mig. Vi tog ett glas rödvin tillsammans och återupplivade vår hjärtligt goda kontakt, som alltid varit den bästa tänkbara. Det hade regnat hela påsken, på påskdagen hade det varit hela 2 grader varmt, vilket är unikt i april för Italien, och vädret hade inte blivit bättre. Enligt utsikterna skulle det regna i tre dagar. I så fall skulle det bli ett vått bröllop.

del 3: *Orientering i Verona*

En av böckerna jag haft med mig på resan var Barack Obamas självbiografi, den första delen "Min far hade en dröm". Den handlar mycket om hans barndom i Hawaii, hans familj och ursprung i Kenya och även en del om Indonesien, medan focus ligger på hans politiska uppvaknande. Boken är väl skriven och har följts av en andra del, som det skall bli lika intressant att läsa. Han drivs av en fullkomligt äkta uppriktighet i viljan att göra en social insats. Mycket handlar om hans lärlingstid i Chicago, hans insikt i sociala missförhållanden, inträngande skildringar av fattigdomens problem och en djup orientering i drogproblemet. (27 miljoner kämpar med detta problem i världen idag, och 200,000 dör i det årligen.) Kort sagt, han är rätt man på rätt plats, han är världens kanske största hopp, en värdig efterträdare till bröderna Kennedy och Martin Luther King, som om deras drömmar och visioner nu äntligen kunde komma till sin rätt.

Jag visade boken för Achille, och han var av samma mening: "Om amerikanerna röstar bort honom begår de ett stort misstag." Och motkandidaten är mormon. Mer behöver inte sägas om honom. Går man in i politiken med en religiös stämpel är man jävig och oduglig som politiker. Kennedy erkände sin katolska behörighet men omfattade alla religioner och humanismer, och Obama konstaterar att hans farfar var muslim men tar inte parti för någon religion, om han dock visar förståelse för kristet svärmeri. Han är mera intresserad av människor.

Alberto visste att berätta att ett tåg spårat ur i Tyskland under min resdag med ett antal döda. Han hade sprungit marathon under söndagen i Venedig i plaskregn. Jag försökte förklara för honom något av den stora tågförvirringen i Tyskland. Cristina skrattade och sade: "Det är inte bara vi!" åsyftande de italienska problemen.

Ida tycks ha klarat benbrottskrisen bra. Hon har ju varit med om sådant förut. Hon var på sitt bästa humör och hade bara blivit något dövare. Achille var helt oförändrad. Han körde på som den professor han alltid varit om han dock nu bara hade Ida att undervisa.

Cristina (58) hade råkat ut för en sol-och-vårare, ett datorsnille, och de hade haft sällskap en tid tills han tröttnat och sagt att det var bäst att de gick skilda vägar. Då visade det sig att han börjat sällskapa med Cristinas bästa väninna. Cristina träffar inte någon av dem mera.

Kort sagt, allt var som vanligt i Verona. Ingenting hade förändrats, fastän Berlusconi äntligen hoppat av och Bossi också och hela tågsystemet var förändrat och Veronas tågstation var inpackad i skynken för totala ombyggnader igen. Och i morgon skulle min småkusin Paolos mellanson gifta sig med en för oss helt okänd ny medlem i familjen i ösregn, som det verkade, men ingenting var lyckligtvis säkert.

del 4: *Bröllopet.*

Vi fick tur med vädret. Regnet uteblev, och bröllopet gick av stapeln utan missöden, sånär som på några detaljer. Jag höll på att missa hela bröllopet. För att röra på benen innan man måste sitta stilla hela dagen tog jag en promenad på morgonen väl medveten om att jag måste vara tillbaka före 10. Bröllopet skulle gå av stapeln klockan 11, så jag trodde inte det skulle vara någon brådska och beräknade ha tio minuter på mig när jag kom tillbaka att klä

om. Tydligt blev jag försenad eller råkade ut för missvisande klockor. När jag kom tillbaka var alla resklara och satt i Paolos bil och väntade bara på mig. Klockan var tydligt 10 redan. Paolo gav mig fem minuter, under vilka jag måste rafsas ihop allt vad jag behövde inklusive bröllopskostymen. Det blev naturligtvis kaotiskt, och under stress inträffar alltid missar. Jag fick med mig kostym, kamera och strumpor men glömde brudgummens present och missade slipsen. Jag hade trott att jag lagt den i kavajfickan, men när denna undersöktes låg den inte där. Det blev att klä om i bilen under hoppet att det inte skulle dra till sig nyfikna åskådare.

Vi kom fram alldeles för tidigt, så dessa fadäser var helt onödiga. Paolo hade mycket väl kunnat ge mig tio minuter, men de hade nu bestämt sig för att fara iväg prick 10.

Kyrkan var iskall. Det förekom ingen värme. Alla frös under hela vigselakten, som var lång, då den var så rigorös, att den omfattade utom själva vigselceremoniet även hela dopliturgin, en hel mässa och alla juridiska formaliteter. Det var väl 15 grader i kyrkan, och flera var redan förkylda.

Firandet gick sedan av stapeln i San Martino i Soavedistriktet, och där fattades ingenting. Vi satt sex timmar till bords under en trerätters middag med idealiska viner från Soave och Valpolicella till utom inledningsskumpat och avslutningsdessertvinet, som naturligtvis var Recioto. Jag satt bredvid Cristina, och hon berättade för mig allt om de senaste turerna i familjen.

Idas lärbensbrott förra året kom sig av att hon i sin sons och sonhustrus närvaro rest sig ur köksstolen, halkat med foten och fallit med stolen baklänges så illa att lårbenet gick av. Vid 87 år är detta ingen baggis, och hon gavs sämsta möjliga prognos. Ändå klarade hon sig och blev bra igen under behjärtansvärd vård och uppmärksamhet hela vägen från sin son och Cristina. Nu verkade hon helt normal.

Alberto betecknade dem som alltför gamla, men det märktes inte på Achille, som ändå ska fylla 92.

Vi kom hem klockan 8 efter en tio timmars arbetsdag för att överleva ett ordentligt bröllop. Ida och Achille var trötta. För mig gällde det nu att få tag i Paola för planering av morgondagen.

del 5 och avslutning.

Hundraårsdagen av Titanics förlisning bjöd på resans definitiva haveri. Förgäves försökte jag hela kvällen efter bröllopet nå Paola, ännu halv 12 försökte jag sista gången utan resultat, och försöken återupptogs efter klockan 8 på morgonen. Hon hade per mail förklarat sig ledig hela söndagen och vikit denna dag för mig men var då hopplöst oåtkomlig. Jag hade två nummer att tillgå, ett mobilnummer och ett verkligt. Ingenting svarade under hela kvällen, men på morgonen dök plötsligt en automatisk röst upp på mobilnumret: "Mobilen ni har ringt till är antingen avstängd eller utom räckhåll – försök ringa senare." Men på det vanliga numret tutade det två gånger upptaget. Vad hade hänt? Hade hon blivit sjuk? För två år sedan hade hennes ex-make åkt in på sjukhus, och hon hade besökt honom varje dag med sina döttrar. Hade en liknande situation uppstått nu? Förmodligen väntade mig någon förklaring i mailbrevlådan, och det var katastrofalt att jag inte kunnat få någon uppkoppling

på hela resan hittills. Det fick aldrig mera hända. Utan daglig uppkoppling är man förlorad, kosta vad det kosta vill, men det måste finnas något universalmodem att tillgå, som klarar mail över gränserna till rimligt pris. Jag gjorde sista försöket att nå henne klockan 7 på kvällen.

Det regnade hela dagen, så det var inte så mycket man kunde göra. Jag gick till stationen i regnet i sandaler med paraply för att skaffa de nödvändiga platsreservationerna för hemresan. På stationen visade det sig, att dessa platsreservatörer med tillägg bara kunde göras ombord på tåget. Jag hade alltså gått dit förgäves, och det var bara att gå tillbaka igen.

Varje resa är full av överraskningar, goda och onda, och dessa ger resan innehåll och dynamik, ibland alltför mycket dramatik och understundom hisnande lyckoupplevelser, men även de sämsta erfarenheter kan alltid komma och vändas till godo. Jag hade åtminstone lärt mig att aldrig mera resa ut utan säkra uppkopplingsmöjligheter.

På kvällen visades Titanicfilmen. Det var intressant att se om den efter sju år. Den är välgjord och vacker, och särskilt förtjänstfull är musiken i sin försiktiga framtoning i en oförlömlig melodi framförd av Nina Simone, men intrigen är under all kritik: banal, absurd, osannolik och vulgär, om dock Kate Winslet och Leonardo di Caprio gör det bästa av saken. David Warner som den monstruösa betjänten är fullständigt otrolig. En sådan betjänt skulle aldrig få anställning någonstans utom hos en maffiaboss, och sådana fanns ännu inte 1912.

Det upphörde dock äntligen att regna efter att det regnat hela dagen, och måndagen började med någon ljusning. Paolo kom förbi en sista gång med lilla Maddalena, Federicas äldre dotter, precis när jag skulle bege mig, så avskedet förgylldes av en berikad samvaro.

Tåget nåddes utan problem, tågresan gick utan problem, men precis utanför München gjorde tåget halt, och det annonserades att vi skulle stå där i 20 minuter – precis utanför München. Det blev nästan uppror bland passagerarna. Jag hade hoppats på en halv timmes paus i München för en efterlängtd kaffekopp. Förseningen gav mig en marginal på precis 5 minuter. Det var bara att gå direkt till nästa perrong. Inget kaffe i München.

I Fulda hade jag åter en och en halv timmes väntetid på tåget till Köpenhamn. Förväntansfullt gick jag till kaféet som varit så varmt och trevligt vid nedresan. Det var stängt. Det var öppet från 05.00 till 21.00. Allt annat var stängt också, utom en discobar med hård hjärntvättsdunkadunk och ett internetcafé för 3 Euro i timmen med nästan lika högt och hårt dunka-dunk. Det enda andra stället som var öppet var en turkisk kebab-sylta. Där kunde jag äntligen få mig en kopp kaffe. Emellertid blev den fröjden begränsad, ty även den baren stängde efter en kvart klockan 11. Därefter var man hänvisad till kylan ute på perrongen de återstående 45 minuterna.

I Köpenhamn snöade det. Där var frågan om man skulle fara hem via Helsingör eller Malmö. Jag beslöt att ta det tåg som gick först och hoppades på Helsingör, då jag föredrog färjeresan framför den tråkiga bron. Tåget ankom 10.07. Det gick ett tåg till Helsingör 10.12. Fastän jag sprang hann jag inte. Det gick ett tåg över bron till Göteborg 10.32. Det blev det tåget.

Men det blev tågstrul in i det sista. Det visade sig, att dagen innan den 16.4 hade det inletts banarbeten mellan Ängelholm och Laholm. Där emellan gick inte tåget fram till den 20.5. Man fick ta buss från Ängelholm till Laholm och därifrån fortsätta med tåg. Dock slapp man betala extra. Alltid något.

PS. Senare i Göteborg kunde mysteriet med Paolas försvinnande uppklaras. Allt hade visat sig vara ett missförstånd. I meddelanden på *facebook* hamnar det äldsta meddelandet högst upp medan det nyaste kommer längst ner. Detta ser man inte när man öppnar sidan. Det meddelande från henne jag läst hade varit tre år gammalt, och hennes beklagande att hon var bortrest när jag var i Verona hade hamnat längst ner utom synhåll. Då datumen ändå hade stämt, i mitten på april även för tre år sedan, hade jag inte reagerat då året inte angivits.

Trots detta missöde har samma misstag inträffat även senare – man har uppfattat det översta meddelandet som det nyaste och inte kommit att tänka på att på *facebook* är allting tvärtom – det nyaste kommer sist. Man lär sig av misstagen.

April 2012